

Charmante middelvinger

PERFORMANCE LOUIS VANHAVERBEKE DAAGT DE STARRE NORMALITEIT UIT IN 'MIKADO REMIX', EEN VINDINGRIJKE LOF DER ZOTHEID.

DE STANDAARD / 11-05-2018 / Gilles Michiels

Van de isoleercel naar de straat: ode aan de verbeelding. © Anne Fierens

Vanhaverbeke heeft het nooit gehad voor vanzelfsprekendheden. De Gentse theatermaker en liedjesschrijver is een bricoleur, die zijn decor zelf verbouwt en onvermoede functies ontdekt in alledaagse objecten. In zijn derde worp, *Mikado remix*, gaat hij na hoe beknottend ons idee van normaliteit geworden is.

Vanhaverbeke begint in een van onze meest normerende ruimtes: een isoleercel, opgebouwd uit vier hekken. Die moet de songsmid zingend, rappend en beatboxend openbreken alvorens zijn decor helemaal tot leven komt, want met de voorwerpen op scène construeert hij zijn liedjes. Vanhaverbekes instrumentarium is verbluffend: hij speelt fluit op een ijzeren hek, haalt beukende bassen uit banale plastic bakjes. Zeg nu zelf: hoeveel zangers zag u al hun eigen podium in elkaar timmeren?

Acrobaat

De kritische diepgang in de voorstelling zou van de liedjesteksten moeten komen, maar die leveren weinig verrassende inzichten op. Vanhaverbeke deelt verbale steekjes en stootjes uit richting conformisme en nationalisme, terwijl zijn identiek uitziende bakjes onze eenheidsworst symboliseren – een voor de hand liggende metafoer.

Wat ons écht meesleept, is de manier waarop hij zijn songs opbouwt: hij slingert als een acrobaat tussen zijn mechanische orkest en smeedt monotone stemmen samen tot een ode aan de verbeelding.

Zo dient zijn groeiende speelveld als tegengif voor elk inperkend denken. In de slotact neemt Vanhaverbeke zijn fietsje, verlaat doodleuk de Beursschouwburg en sjeest een rondje door de Brusselse straten, luidop kwelend over ons maatschappelijke 'Lostland'. Als *Mikado remix* zijn middelvinger opsteekt, is het met een ontwapenende charme.